

บทนำ

ก็อก...ก็อก...ก็อก

“เข้ามาได้”

แดเนี่ยล เอเวอร์รี่ เปิดประตู ก้าวเข้าไปในออฟฟิศหัวหน้าหน่วย
ดับเพลิง

“ขออนุญาตครับหัวหน้า”

“ว่ายังไงเอเวอร์รี่” ไมเคิล นอร์ริส เงยหน้าขึ้นจากกองเอกสาร จึงเห็น
ว่าสีหน้าลูกน้องไม่สู้ดีนัก

“แมกซ์มีเรื่องด่วน อลิเซียหายตัวไปครับ ผมอยากไปช่วย” แดเนี่ยล
แจ้งความประสงค์ของเขา

ไมเคิลขมวดคิ้ว ดูเหมือนช่วงนี้ลูกน้องของเขาจะมีปัญหาประดังเข้ามา
ไม่ขาดสาย

“หมายความว่ายังไง หายตัวไป”

“ผมก็ยังไม่ทราบรายละเอียด แต่คิดว่าคงเป็นเรื่องใหญ่ น่าเสียด
แมกซ์ไม่ดีเลยครับ ผมโทร. ขอให้ผู้หมวดวอลตันมาช่วยรับหน้าที่คุม

ทรีด ๓ ชั่วโมงจนกว่าผมจะกลับมา เขากำลังเดินทางมาครับ”

ไมเคิลยังไม่แน่ใจว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่เห็นท่าทางลูกน้องร้อนใจจึงพิจารณาว่าแมกซ์เพิ่งผ่านเหตุการณ์ร้ายมาหยกๆ ซ้ำมาเจอปัญหาใหม่ คงต้องการความช่วยเหลือจากเพื่อน เขาจึงเห็นสมควรยกเว้นให้เป็นการพิเศษ

“โอเค ไปถึงที่แล้วมีปัญหาอะไรก็แจ้งข่าวเข้ามาเป็นระยะนะ มีอะไรให้ฉันช่วยก็บอก ผาปกดูแลพาร์เรย์ด้วย”

“ครับ หัวหน้า” แดเนี่ยลทำท่าซาบซึ้งใจ

เพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ ซึ่งนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นรวมต่างพากันมองแดเนี่ยลเดินออกจากสถานีด้วยความสงสัย ไมเคิลเดินตามออกมาส่งสมาชิกในทีมคนอื่นๆ จึงร้องถาม

“เอเวอร์รีไปไหนหะคะหัวหน้า” ซิดนีย์มองแดเนี่ยลเดินออกไป

“ไปช่วยพาร์เรย์นะ มีปัญหานิดหน่อย”

ทุกคนตื่นตัวเมื่อได้ยินว่าเพื่อนร่วมงานมีปัญหา

“ปัญหาอะไรคะ ผู้หมวดถูกทำร้ายอีกหรือเปล่า” ซิดนีย์ถาม ท่าทางร้อนใจ

ทุกคนล้วนแสดงอาการเป็นห่วง แมกซ์ พาร์เรย์ ด้วยกันทั้งสิ้น

“ไม่ใช่ แต่อลิเซียหายตัวไป” ไมเคิลบอกเท่าที่รู้

แต่ละคนทำหน้าที่งาน เมื่อวานพวกเขาเจออลิเซียอยู่เลย ทุกคนหวังว่านี่จะเป็นเรื่องเข้าใจผิด อย่าให้เกี่ยวข้องกับเรื่องที่แมกซ์ถูกทำร้ายเมื่อวันก่อนเลย

ทันทีที่รู้ว่าวันนี้คนรักของเขาไม่ได้ไปทำงาน และถึงเวลาที่เธอควร จะกลับบ้านแล้วแต่ก็ยังไร้แวว ติดต่อทางโทรศัพท์มือถือไม่ได้ งามคนรู้จัก ก็ไม่มีใครรู้ว่าอลิเซียอยู่ที่ไหน แมกซ์จึงเริ่มลังเลใจ นี่ไม่ใช่เหตุการณ์ปกติแล้ว!

“เป็นไงบ้างคะ ได้เรื่องใหม่” จูเลียมาถึงอพาร์ทเมนต์ของแมกซ์เป็นคนที่สองต่อจากแดเนียล

เพื่อนทุกคนร้อใจไปกับแมกซ์ด้วย แดเนียลกำลังช่วยแมกซ์ค้นหาเบอร์รี่ในสมุดโทรศัพท์ของอลิเซีย เพื่อลองโทร. งาม เพื่อจะมีใครรู้ว่าอลิเซียอยู่ที่ไหน แต่ในสมุดก็ไม่ได้มีรายชื่อมากนัก ดูเหมือนอลิเซียจะไม่ได้คบหาใครไว้มากมาย

“ห้องสมุดยืนยันว่านี่อลิเซียไม่ได้เข้ามา” แมกซ์บอก

เขาเพิ่งบาดเจ็บสาหัส หน้าซีดเขียวเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เมื่อลุกขึ้นมาทำนู่นทำนี่ อาการยิ่งน่าเป็นห่วง ดูเหมือนเขาจะล้มพับลงไปได้ทุกเมื่อ จูเลียกับแดเนียลคอยสังเกตอย่างเป็นห่วง

“ถ้าฉันจะหายไปไหนคะ” จูเลียไม่เข้าใจเลย

แมกซ์เพิ่งออกจากโรงพยาบาลเมื่อเช้า เลิกงานแล้วอลิเซียควรจะตรงดิ่งกลับมาดูแลคนรักที่บ้าน ไม่น่าเป็นไปได้ที่เธอจะไปเถลไถลที่อื่นก่อนโดยไม่บอกกล่าวให้แมกซ์ทราบ

“นายบอกว่าเมื่อคืนอลิเซียกลับมานอนที่ห้องใช่ไหม” แดเนียลซักถาม
“ใช่”

เมื่อคืนแมกซ์นอนที่โรงพยาบาลเป็นคืนที่สอง คืนแรกอลิเซียนอนเฝ้า เขาเป็นคนบอกให้คนรักกลับมานอนที่อพาร์ทเมนต์ในคืนที่สอง เพราะวันนี้เธอต้องไปทำงานแต่เช้า และนอนที่โรงพยาบาลก็ไม่สบายนัก

“อพาร์ทเมนต์นายมีกล้องวงจรปิดหรือเปล่า”

“มีนะ แลนด์ลอร์ดเพิ่งสั่งติดตั้งเมื่อปีที่แล้ว”

“งั้นลองขอดูสิ เราจะได้รู้ว่าอลิเซียได้กลับมาที่นี้จริงหรือเปล่า”

แดเนียลเสนอ

“จริงด้วย” แมกซ์นึกขึ้นได้ เขามัวแต่ร้อใจ จึงคิดไม่ได้ก่อนหน้านี้

แมกซ์โทร. ติดต่อผู้ดูแลอาคาร ขอดูกล้องวงจรปิดเป็นการด่วน เมื่อผู้ดูแลอาคารมาถึง ทั้งหมดลงไปข้างล่าง บังเอิญแม่บ้านกำลังทำความ

สะอาด ได้ยินพวกเขาพูดถึงอลิเซียจึงเอ่ยขึ้นมาว่า

“อ้อ มีสฟรอสท์เธอคะ เมื่อวานเย็นฉันเห็นเธอกลับมาณะคะ แต่มาได้สักพักก็ออกไปอีก ไม่รู้ตอนกลางคืนกลับมาหรือเปล่า”

“จำเวลาที่เธอเข้ามาได้ไหมครับ” แดเนี่ยลถาม

แม่บ้านบอกได้แค่เวลาคร่าวๆ เท่านั้น คนทั้งสามถูกเชิญไปที่ห้องเล็กๆ ทางด้านข้าง ผู้ดูแลอาคารเลื่อนนาฬิกาวิดีโอกลับไปยังช่วงเวลาที่แม่บ้านบอก

และแล้วพวกเขาก็เห็นอลิเซียเดินเข้ามาทางประตูหน้า ดูจากช่วงเวลาน่าจะเป็นตอนที่เธอเพิ่งกลับจากโรงพยาบาล จากนั้นเธอก็เดินไปขึ้นลิฟต์ มีผู้อาศัยคนอื่นเข้าๆ ออกๆ อีกหลายราย แต่อลิเซียยังไม่กลับออกมาตามที่แม่บ้านบอก

“อีกนานไหมกว่าเธอจะออกมา” แดเนี่ยลหันไปถามแม่บ้านที่ตามมาช่วยให้ข้อมูลด้วย

“เอ...ฉันไม่แน่ใจ น่าจะประมาณสิบห้าถึงยี่สิบนาทีค่ะ”

ผู้ดูแลอาคารลองเลื่อนนาฬิกาวิดีโอไปข้างหน้า กะตามเวลาที่แม่บ้านจำได้ เลื่อนไปยี่สิบนาทีก็เจออลิเซียออกจากลิฟต์กลับลงมาที่ชั้นล่างจริงๆ

“เอ๊ะ! ผู้ชายคนนี้น่ากับอลิเซียหรือเปล่าคะ” จูเลียเพิ่งจับสังเกตได้

ตอนขามามีผู้ชายคนหนึ่งเดินตามหลังอลิเซียมาด้วย แต่ไม่มีใครสังเกต เพราะนี่กว่าเป็นผู้อยู่อาศัยในอพาร์ทเมนต์ที่บังเอิญเดินผ่านประตูเข้ามาในเวลาไล่เลี่ยกัน แต่จูเลียจับความผิดปกติได้เมื่อเห็นเขาเข้าลิฟต์ไปพร้อมกับอลิเซียตอนขามา และตอนขากลับก็ยังออกมาจากลิฟต์พร้อมกันอีก...ไม่ใช่เรื่องบังเอิญแน่

สองหนุ่มเพิ่งสังเกตตามที่จูเลียว่า แดเนี่ยลขยับเข้าไปเพ่งมองหน้าจอกว้างๆ

“ใครนะ”

“เมื่อก็ฉันเห็นเขาเดินตามหลังอลิเซียตอนเข้ามา แต่ไม่รู้ว่ามีมาด้วย

กัน” จูเลียบอก เป็นเพราะผู้ชายคนนี้กับอลิเซียเดินทางกันพอสมควร และทั้งสองก็ไม่ได้หันมาคุยกันเลย จึงดูไม่ออกกว่าเป็นคนที่มาด้วยกันแต่แรก

แม่บ้านฟังพวกเขาคุยกันจึงยื่นหน้าเข้ามาดูชายหนุ่มที่ว่า แล้วก็ทำท่าคลื้มคล้ายคลื้มคลา ก่อนจะร้องออกมาว่า

“อ้อ ฉันจำได้ละค่ะ ฉันเห็นมิสพรอสเพอที่ขึ้นรถผู้ชายคนนี้ออกไป”

แม็กซ์กับเพื่อนสนิทหันไปมองคนพูดเป็นตาเดียว

“นายรู้จักผู้ชายคนนี้ไหม” แดเนี่ยลถามแม็กซ์

แม็กซ์เพ่งมองอีกครั้ง ภาพในกล้องวงจรปิดเห็นใบหน้าของชายผู้นั้นไม่ชัดเจนนัก

“คิดว่าไม่ละ” แม็กซ์ตอบอย่างไม่แน่ใจ

“ฉันว่าท่าทางอลิเซียดูแปลกๆ อยู่เหมือนกันนะค่ะ ดูสีหน้าเธอสิคะ”

จูเลียตั้งข้อสังเกต

ทุกคนมองไปที่อลิเซียในจอภาพ ท่าทางเธอดูเกร็งๆ ผิดปกติจริงๆ นั้นแหละ

“เหมือนเธอไม่เต็มใจไปกับเขาใช่ไหม” แดเนี่ยลเดาความคิดของจูเลีย

“ใช่ค่ะ” จูเลียพยักหน้า

แม็กซ์ตัวขาวาบ คนอื่นๆ ก็รู้สึกกังวล กลัวว่าเรื่องนี้จะเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่แม็กซ์เพิ่งถูกกลุ่มอันธพาลดักทำร้ายเมื่อวันก่อน

“ไปส่งฉันที่สถานีตำรวจที” แม็กซ์บอก ใบหน้าของเขาแทบไร้สีเลือด

แดเนี่ยลส่งข่าวบอกหัวหน้าตั้งแต่ช่วงเช้าคิดว่ายังหาตัวอลิเซียไม่พบ เพื่อนร่วมงานเป็นห่วงแม็กซ์กันมาก ออกเวรแล้ว ซิดนีย์กับเจสันรีบตรงดิ่งมาที่อพาร์ทเมนต์ของแม็กซ์ เพื่อว่าพวกตนจะช่วยเหลืออะไรได้บ้าง

“น่าสงสารผู้หมวดนะซิดนีย์” เจสันถอนใจ ช่วงนี้แม็กซ์มีปัญหา รุมเร้ามากเหลือเกิน

“ฉันว่าต้องเกี่ยวกับพวกที่มารุมทำร้ายผู้หมวดแน่ๆ” ซิดนีย์ตั้งข้อสังเกต สองเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในระยะเวลาใกล้เคียงกันมากจนน่าจะสงสัยว่าจะมีความเกี่ยวพันกัน

“ผมก็ว่างั้น”

สองหนุ่มสาวถอนใจพร้อมกัน หวังว่าเรื่องนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจจะช่วยคลี่คลายได้ แต่พวกเขาก็ไม่คิดจะนั่งดูตาย ปล่อยให้ตำรวจทำงานแต่ฝ่ายเดียว ขณะนี้เรื่องตามหาคนเป็นเรื่องสำคัญเร่งด่วน ทุกวินาทีที่มีค่ามีความหมาย อาจหมายถึงชีวิตของอลิเซียเลยก็ได้

ซิดนีย์กับเจสันเดินทางมาถึงอพาร์ทเมนต์ของแมกซ์ แต่เนี่ยลยังคงอยู่ที่นั่น แต่จูเลียกลับไปตั้งเต่าก่อนสี่ทุ่มเมื่อคืนนี้แล้วเพราะมีภาระต้องดูแลลูก สภภาพชายหนุ่มทั้งสองคนในห้องดูอิดโรย เพราะไม่ได้นอนมาทั้งคืนแน่ละ คนหายไปทั้งคน ใครจะหลับได้ลง!

“ออกเวรแล้วหรือ” แต่เนี่ยลหันมาทักคนที่เพิ่งมาถึง

“ครับ เดี่ยวหัวหน้าจะตามมา” เจสันตอบพลางหันไปมองแมกซ์

แมกซ์ไม่สนใจจะทักทายใคร เขาเดินวนไปเวียนมา ถือโทรทัศน์ที่แนบหู เจสันเดาว่าน่าจะกำลังติดต่อกับใครสักคนเรื่องอลิเซีย

“เป็นยังไงบ้างคะ มีข่าวอลิเซียหรือยัง” ซิดนีย์ถาม

“ยังเลย ทางตำรวจก็ยังไม่ตอบอะไรไม่ได้” แต่เนี่ยลเล่าด้วยสีหน้ากังวล

“ผู้หมวดเป็นยังไงบ้างคะ” ซิดนีย์มองไปทางแมกซ์

แต่เนี่ยลไม่ได้ตอบ ทำแค่ถอนใจ สายหน้าไปมา

“ตอนนี้เรามีหลักฐานอะไรบ้างคะ”

“ก็แค่ภาพจากกล้องวงจรปิดในอพาร์ทเมนต์” แต่เนี่ยลเปิดคลิปที่ขออัดมาจากกล้องวงจรปิดให้เจสันกับซิดนีย์ดู พร้อมกับเล่าต่อว่า

“อลิเซียกลับเข้ามาที่นี่เมื่อวานนี้ อยู่ได้ประมาณสิบห้านาทีก็ออกไปแล้วก็ไม่ได้กลับเข้ามาอีกเลย เราสงสัยว่าผู้ชายที่เดินตามมาข้างหลังน่าจะมากับเธอด้วย และแม่บ้านก็ยืนยันว่าเห็นเธอขึ้นรถไปกับผู้ชายคนนั้น” แต่เนี่ยล

ชี้ให้ผู้ชายในคลิบ

ทั้งเจสันและซิดนีย์มองตาไม่กะพริบ พยายามช่วยกันวิเคราะห์สถานการณ์ ตอนนั้นแมกซ์ว่างสายแล้วเดินเข้ามาร่วมวงด้วยพอดี

“เห็นหน้าไม่ชัดเลย จงใจหลบกล้องหรือเปล่าครับ” เจสันตั้งข้อสังเกต “เอ๊ะ!”

ทุกคนหันไปมองซิดนีย์ จู่ๆ เธอก็ร้องขึ้นมา ทำหน้านิ่งคือขมวดเหมือนคิดอะไรอยู่

“อะไรเธอ” เจสันถาม

“คุณว่าใช้คนเดียวกับวันนี้ไหม” ซิดนีย์หันไปถามความเห็น

เจสันรู้ทันทีว่าซิดนีย์หมายถึงวันไหน แต่คนที่ไม่รู้และแสดงอาการสงสัยออกมาทันทีคือแมกซ์

“วันไหน! เธอพูดเรื่องอะไร”

ใบหน้าของซิดนีย์ซีดเผือด เพราะตกใจกับท่าทางของแมกซ์ สีหน้าของเขาดูน่ากลัวมาก เธอขยับเข้าไปยืนเบียดเจสัน หวังเอาคนอื่นเป็นที่พึ่ง เธอควรตอบแมกซ์ว่าอย่างไรดี

“เธอรู้จักผู้ชายคนไหนเธอ” แมกซ์หยิบรูปที่พริ้นต์มาจากคลิบในกล้องวงจรปิดยื่นใส่หน้าซิดนีย์ หวังให้เธอดูให้ชัดๆ แล้วตอบคำถามของเธอ

ซิดนีย์กลอกตาเล็กลึก เธอไม่รู้หรือว่าใช้ผู้ชายที่เคยเห็นแน่หรือไม่ แต่มีส่วนคล้ายมากจริงๆ

“พูดมาลิสิดนีย์” แดเนียลกระตุ้น

ทุกคนกำลังรอฟังคำตอบ เพื่อว่าจะมีเบาะแสในการตามหาอลิเซียเพิ่มขึ้น

“คือ...เอ่อ...” ซิดนีย์เผลอมองทุกคน ก่อนจะถลึงตามองเจสัน ส่งสายตาทำนองว่า ‘ช่วยฉันหน่อยสิ!’

เจสันกลืนน้ำลาย สุดท้ายภาระก็ตกมาอยู่ที่เขา

“คือวันที่เราไปเยี่ยมผู้หมวด ก่อนถึงโรงพยาบาล เราเห็นอลิเซีย

นั่งอยู่ในร้านอาหารกับผู้ชายคนหนึ่ง รูปร่างเค้าโครงหน้าคล้ายๆ กับผู้ชาย
ในรูปนี้ นะครับ”

แมกซ์ขมวดคิ้ว วันที่เจสันกับซิดนีย์มาเยี่ยมเขา อลิเซียออกไปกิน
มือเช้าพอดี แต่เธอบอกว่าไปคนเดียวนี่นา แล้วมีคนเห็นเธอนั่งอยู่กับผู้ชาย
ได้อย่างไร

“เขาเป็นใคร” แมกซ์สอบถามต่อ ท่าทางร้อนรน

“เราไม่ทราบหรอกครับ เห็นจากมุมไกลเท่านั้น”

“แต่ฉันถ่ายรูปเขาไว้ นะคะ” ซิดนีย์เพิ่งพูดออกมาได้

ทุกคนหันขวับไปมองเธอทันที

“เอามาดูเร็วเข้า” แดเนี่ยลเร่ง นึกซัดใจที่ซิดนีย์มีหลักฐานชั้นดี
แต่ไม่เปิดเผยออกมาแต่แรก

แมกซ์รีบรับโทรศัพท์ของซิดนีย์มาดู แดเนี่ยลเข้ามาดูด้วย แม้ถ่าย
จากระยะไกล แต่ซิดนีย์ซูมเข้าไป พอเห็นเค้าหน้าอยู่บ้างแต่ก็ไม่ชัดเจน
เพราะคนในรูปนั่งอยู่ในร้าน มีกระจกกัน ที่แรกแมกซ์สงสัยว่าจะเป็นผู้ชาย
คนหนึ่ง... คู่กรณีเก่าของเขา แต่มองดูรูปร่างท่าทางแล้วไม่น่าใช่

“ดูเหมือนอลิเซียจะรู้จักผู้ชายคนนี้ได้ และท่าทางเธอก็ไม่ได้เหมือน
ถูกบังคับเลย” แดเนี่ยลแสดงความเห็น

ซิดนีย์ถ่ายมาหลายรูป เห็นสีหน้าท่าทางของคนทั้งคู่ในหลายอิริยาบถ
ถึงแม้จะดูเคร่งเครียดอยู่บ้าง แต่ก็เหมือนคนที่ถูกบังคับให้มานั่งคุยกัน
มีภาพหนึ่งผู้ชายคนนั้นเอื้อมมือมากุมมืออลิเซียบนโต๊ะด้วย

“นายรู้ได้ยังไง แค่ภาพหนึ่งสองสามรูปจะบอกอะไรได้” แมกซ์เถียง
ปากสั่นตัวสั่น มองแดเนี่ยลด้วยแววตาแข็งกร้าว

เจสันกับซิดนีย์ขมลุก เพราะไม่เคยเห็นแมกซ์แสดงอาการต่อเพื่อนรัก
แบบนี้มาก่อน

“เท่าที่ผมเห็นวันนั้น อลิเซียดูเหมือนจะรู้จักสนิทสนมกับผู้ชายคนนั้น
จริงๆ ครับผู้หมวด เธอนั่งคุยกับเขาเป็นปกติ สีหน้าออกจะเครียดๆ แต่

ก็ไม่มีท่าทางเหมือนคนถูกบังคับเลยจริงๆ” เจสันพยายามช่วยแดเนียลพูด เพื่อให้แมกซ์ยอมรับความจริงข้อนี้

สองรุมหนึ่ง...ไม่สิ ต้องบอกว่าสามรุมหนึ่งต่างหาก ถึงชนิดนี้จะไม่
ไม่ได้พูดอะไร แต่แวตตาของเธอบ่งบอกว่าเห็นด้วยกับคำพูดของชายหนุ่ม
อีกสองคน

แมกซ์เข่าอ่อน ทำท่าจะล้มพับได้ทุกเมื่อ

แดเนียลมองเพื่อนด้วยแวตตาห้วงโย เขาเข้าไปแตะแขน ถามด้วย
สีหน้าเคร่งเครียดว่า “แมกซ์ นั่นถามจริงๆ มีอะไรที่เรายังไม่รู้เกี่ยวกับ
อลิเซียหรือเปล่า”

นับจากที่แมกซ์รู้ว่าอลิเซียหายตัวไป จนถึงตอนนี้เป็นเวลาสามสัปดาห์
ชั่วโมงแล้ว ยังไม่มีเบาะแสใดๆ เพิ่มเติม

ตั้งแต่เกิดเรื่อง พวกเขายังไม่ได้กินอะไรเป็นเรื่องเป็นราว แดเนียล
จูเลีย เจสัน และชนิดนี่ยิ่งออกมาหาอะไรกินที่ร้านอาหารละแวกใกล้กับ
อพาร์ทเมนต์ของแมกซ์ เพื่อวางแผนว่าจะทำอย่างไรต่อ ส่วนแมกซ์สงบ
สติอารมณ์อยู่ในห้อง

“พวกคุณคิดว่ามันเกิดอะไรขึ้นคะ” ชนิดนี่ยเริ่มขึ้นมาก่อน ไม่มอง
ผู้ร่วมโต๊ะไปที่ละคน

“ผมก็งงเหมือนกัน” เจสันออกความเห็นเป็นคนแรก แต่ก็ไม่ได้ช่วย
อะไรมากนัก

แดเนียลพูดขึ้นมาว่า “พูดกันตามตรง เท่าที่พวกเราเห็นคู่แมกซ์กับ
อลิเซีย ทั้งสองคนดูรักกันมาก และไม่น่ามีปัญหาอะไร ความสัมพันธ์ดู
ไปได้ดี”

“ฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน” จูเลียเห็นด้วยกับแดเนียล

ถึงจูเลียจะไม่ได้ทำงานที่เดียวกับแมกซ์อย่างคนอื่นๆ แต่เธอก็พอจะ
ได้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างแมกซ์กับอลิเซียมาตั้งแต่แรกเริ่ม และแมกซ์

ก็เคยมาปรึกษาเรื่องอภิเสษกับเธออยู่บ้าง แต่ไม่เคยเห็นเขาพูดว่ามีปัญหาอะไรเลย

“แต่เรื่องแบบนี้มันก็ไม่แน่หรอกนะคะ” ชิดนีย์แย้งขึ้นมา

ทุกคนหันไปมองเธอเป็นตาเดียว

“หมายความว่าไงชิดนีย์” แดเนี่ยลตีหน้ายุ่ง...ชิดนีย์รู้อะไรที่คนอื่นไม่รู้อีกหรือเปล่า

“ฉันหมายความว่า ความสัมพันธ์ของคนสองคนเป็นเรื่องละเอียดอ่อน มีเพียงเขาสองคนเท่านั้นที่รู้ เราเป็นคนนอก มองว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี ก็ไม่ได้หมายความว่าไม่มีอะไร หรือถึงมันจะไม่มีอะไรจริงๆ แต่ใจคนก็เปลี่ยนแปลงกันได้นี่คะ” ชิดนีย์อธิบาย

ทุกคนมองเธอตาไม่กะพริบจนชิดนีย์รู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ

แดเนี่ยลกับจูเลียถอนใจ ที่ชิดนีย์พูดมาก็ไม่มีส่วนไหนผิด ส่วนเจสันออกอาการชัดว่าไม่ชอบใจคำพูดของชิดนีย์เลย

“น่าสงสารแมกซ์นะคะ เขารักอภิเสษมาก วางแผนจะขอแต่งงานด้วยซ้ำ” จูเลียเอ่ย

ทุกคนแสดงอาการตกใจ

“แมกซ์จะขออภิเสษแต่งงานเหรอ” แดเนี่ยลถามย้ำ

จูเลียพยักหน้า “เขาเคยเปรยๆ กับฉันนะคะ แต่ไม่รู้ว่าจะไปหรือยัง”

แดเนี่ยลรู้ความจริงข้อนี้แล้วยิ่งสงสารเพื่อน เขาสายหน้าอย่างไม่เข้าใจ “ที่น่าสงสัยก็เรื่องโอดิของอภิเสษเนี่ยแหละ ทำไมตำรวจถึงบอกาเลซประกันสังคมของเธอไม่มีอยู่จริง”

“นั่นสิคะ” จูเลียพยักหน้าเห็นด้วย...เรื่องนี้ดูมีลึกลับมคมในซอบบกล

“แล้วตำรวจยังช่วยตามหาอยู่หรือเปล่านั้น” เจสันถาม

“ดูท่าทางตำรวจก็คงไม่ได้เรื่องอะไรเพิ่มเติมหรอก” แดเนี่ยลตอบ

ทุกคนพร้อมใจกันถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ยังในช่วงนี้พวกเราคงจะต้องเวียนกันไปดูแมกซ์หน่อยนะ น่าเป็นห่วง

จริงๆ”

ทุกคนพยักหน้ารับตามคำบอกของแดเนี่ยล ถึงไม่มีใครบอกก็ต้องคอยผลัดกันไปดูแลแมกซ์อยู่แล้ว แมกซ์เป็นที่รักของเพื่อนๆ ทุกคน ไม่มีใครทิ้งเขาในยามยากลำบากแน่นอน

ทั้งสี่คนรับประทานอาหารอย่างไม่รู้รส อิ่มแล้วก็แยกย้ายกลับบ้านของตนก่อน พักผ่อนเอาแรงแล้วค่อยเริ่มต้นค้นหากันใหม่

“ดูท่าทางคุณจะเชียร์ให้คดีพลิกจ้งเลยนะ”

เจสันพูดกระแทกกระเทียบขึ้นมาระหว่างยื่นรอรถประจำทาง เขากับซิดนีย์พักอยู่ในอพาร์ทเมนต์เดียวกัน ห้องตรงข้ามกัน จึงต้องกลับพร้อมกัน ส่วนแดเนี่ยลกับจูเลียแยกกลับไปอีกทาง

“หมายความว่าไง” ซิดนีย์หันขวับไปมองเขา ตาลุกวาว

“คุณพยายามจะทำให้ทุกคนเชื่อว่าอลิเซียหนีไปกับผู้ชายไซ้ใหม่”

เจสันหันมาเอารื่อง

“ฉันไม่ได้พยายาม แต่ฉันพูดถึงโอกาสที่เป็นไปได้เท่านั้น” ซิดนีย์เถียง

“แต่คุณก็เห็นอยู่ว่าเธอกับผู้หมวดรักกันมาก ทุกคนก็เห็น”

“ก็อย่างที่ฉันบอก สิ่งที่เรามองเห็นจากภายนอก มันอาจไม่ใช่ความจริงก็ได้”

เจสันแค้นยิ้ม จดจ้องด้วยแวตาทที่ทำให้ซิดนีย์สั่นไปทั้งตัว

“คุณยังหลอกตัวเองอยู่สินะ หลอกตัวเองว่าเขาสองคนไม่ได้รักกัน หลอกให้ความหวังลมๆ แล้งๆ แก่ตัวเอง ว่าสักวันผู้หมวดพาร์เรย์จะชายต้ามองคุณ!”

จูเลียเดินหิ้วถุงอาหารออกมาจากลิฟต์ ใกล้เคียงห้องของแมกซ์ เธอได้ยินเสียงโครมครามดังมาจากห้องตรงกันข้ามกัน ซึ่งก็คือห้องของอลิเซียนั่นเอง จูเลียรีบวิ่งไปดู ประตูห้องของอลิเซียเปิดทิ้งไว้อยู่แล้ว แมกซ์นั่ง

อยู่บนพื้นห้อง รอบตัวมีของหล่นกระจัดกระจาย จูเลียกวาดตามองด้วยความตกใจ สภาพห้องเหมือนมีคนยกเก้าอี้วางไปไว้อย่างนั้น

“เกิดอะไรขึ้นคะแมกซ์ ทำไมห้องอลีเซียกลายเป็นอย่างนี้”

“เธอแทบจะไม่ได้ทำอะไรไปเลย”

แมกซ์ตอบเหมือนคนไม่มีสติอยู่กับตัวนัก เขาก็มลนงคู้ยลึ้นชัก ไม่หันมามองจูเลียเลย เธอจึงเดินเข้าไปช่วยเก็บข้าวของ

“เสื้อผ้าก็อยู่ครบเธอคะ” จูเลียถาม เดินไปชะงักดูตุ้เสื้อผ้าที่แมกซ์รื้อของกระจุยกระจายออกมาเกือบหมด

“น่าจะเอาไปไม่กี่ตัวเท่านั้น ผมลองรื้อดู จะหาพวกเอกสารต่างๆ แต่ก็ไม่มีอะไรเลย”

“เธออาจจะเอาเอกสารสำคัญติดตัวไปด้วยก็ได้ล่ะคะ” จูเลียสั่นศีรษะถามแมกซ์หนึ่งงัน เหมือนจะคิดตามคำพูดของเธอ สีหน้าของเขาเคร่งเครียดมาก เกิดความเจ็บขึ้นมาอีตี่ใจหนึ่งก่อนที่เขายะหันมาสบตาจูเลีย

“คุณเชื่ออย่างที่พวกนั้นคิดไหม”

“พวกไหนคะ”

“พวกแดเนี่ยล ซิดนีย์...” เสียงของแมกซ์สั้นเครือตอนทีถามต่อว่า “คุณเชื่อว่าอลีซตั้งใจไปจากผมไหม”

จูเลียเห็นสภาพแมกซ์ในตอนนีแล้วนึกสงสารจับใจ เขาดูเหมือนเด็กหลงทางที่ต้องการผู้ใหญ่สักคนจับจูงมีอนำทางกลับบ้าน

คุณแม่ลูกสองก้าวเข้าไป จับไหล่ชายหนุ่มไว้มัน จ้องลึกเข้าไปในดวงตาที่ฉายแววสับสนของเขา

“ใครจะเชื่อว่ายังไงก็ไม่สำคัญเท่ากับว่าคุณเชื่อยังไง”

แมกซ์สบตาคนพูด ก่อนจะเอ่ยอย่างซัดถ้อยซัดคำว่ “ผมไม่เชื่อว่าอลีซตั้งใจทั้งผมไป ผมมันใจว่าความรู้สึกที่เราสองคนมีให้กันเป็นเรื่องจริง” ทั้งน้ำเสียงและแววตาของเขาบ่งบอกความเชื่อมั่นสุดหัวใจ

จูเลียยิ้ม ดีใจทีแมกซ์ยังไม่สูญเสียศรัทธา ความเชื่อมั่นเป็นสิ่งเดียว

ที่จะหล่อเลี้ยงหัวใจเขาให้พอมีความหวัง

“ถ้าอย่างนั้น อลิเซียก็อาจจะมิเหตุผลอะไรสักอย่างที่บอกคุณไม่ได้”
แมกซ์พยักหน้าเห็นด้วย

“ผมจะตามหาเธอ ผมต้องถามให้รู้เรื่องราวทั้งหมดนี่มันคืออะไร”

“โอเคค่ะ เราจะตามหาอลิเซียให้เจอ ฉันจะช่วยคุณ” จูเลียยิ้มให้
กำลังใจ

แมกซ์มองเธอด้วยแววตาซาบซึ้งใจ อย่างน้อยยังมีจูเลียที่ไม่กังขา
ในความรักของเขากับอลิเซีย ตอนที่หันไปมองจูเลีย แมกซ์บังเอิญสังเกตเห็น
เห็นความผิดปกติบางอย่างที่หัวเตียงของอลิเซีย เขาพุ่งตรงไปที่ตู้หัวเตียง
ทันที

จูเลียทำหน้าที่หลอหลอกกับอาการตีนั้นๆ ของแมกซ์ เธอเดินตามไป
เห็นเขาก็มองมองใต้เตียงคล้ายกับกำลังหาอะไรอยู่

“มีอะไรหรือคะ”

แมกซ์ตีหน้ายุ่ง

“การอบรูปที่ตั้งอยู่ตรงนี้หายไป” เขาชี้ไปที่ตู้หัวเตียง จำได้ว่ามันเคย
ตั้งอยู่ตรงนี้ เขาเคยเข้ามาในห้องอลิเซียนับครั้งไม่ถ้วน จำไม่ผิดแน่

“รูปอะไรหรือคะ”

“รูปคู่ของผมกับอลิซ” แมกซ์ทำท่าครุ่นคิด ก่อนจะเอ่ยออกมาว่า
“อลิซเอารูปผมไปด้วย”

ข้อสรุปนี้ทำให้ตีความได้หลายอย่าง...ถ้าอลิเซียมีเวลาหยิบรูปติดมือ
ไปด้วย แสดงว่าเป็นการไปโดยตั้งใจ ไม่น่าใช่การถูกลักพาตัว และการที่
อลิเซียหยิบรูปคู่ของเธอกับแมกซ์ไป นั่นแสดงว่ามันเป็นของสำคัญ แม้แต่รูป
ยังมีความหมาย แล้วตัวจริงของคนในรูปจะไม่มีมีความหมายได้อย่างไรกัน

จูเลียคิดว่าอลิเซียรักแมกซ์จริง แต่คงมีเหตุผลอะไรสักอย่างที่ต้อง
ทำแบบนี้ อย่างน้อยได้รู้ว่าอลิเซียยังมีเยื่อใยก็ทำให้มีกำลังใจในการตามหา
มากขึ้น

คุณแม่อูกลูกสองยี่มีให้กำลังใจแม็กซ์ “พรุ่งนี้เราค่อยเริ่มตามหาเธอกันนะคะ แต่ตอนนี้คุณต้องพักผ่อนบ้าง กินอะไรบ้าง ถ้าคุณไม่มีแรง คุณจะตามหาเธอได้อย่างไร”

แม็กซ์พยักหน้า คำพูดปลอบใจจากเพื่อนช่วยได้บ้าง แต่ก็ไม่มากเท่ากับการที่รู้ว่าลิเซียบรูปคู่ของเขากับเธอติดตัวไปด้วย

คุณอยู่ที่ไหนกันแน่นะอลิซ...

คนขับรถประจำทางเหลือบมองผู้โดยสารคนหนึ่งผ่านกระจกมองหลัง ผู้ชายคนนั้นขึ้นมา นั่งบนรถจนสุดสายกลับไปกลับมาทุกวัน และมีท่าทางแปลกๆ เขามองออกไปนอกกระจก สายตาคอยสอดส่องไปทั่วดูไม่เหมือนคนที่มีจุดหมายปลายทาง แต่คล้ายกำลังมองหาอะไรบางอย่างหรือใครสักคน

“จอด! จอดรถเดี๋ยวนี้”

คนขับรถเหยียบเบรกตัวโก่งด้วยความตกใจ เสียงล้อรถบดเบียดกับถนนดังเอี้ยด คนเดินถนนพากันหันมามอง ประหลาดใจที่รถประจำทางหยุดกะทันหัน และหยุดในจุดที่ไม่ใช่ป้ายจอดเสียด้วย

ชายคนที่ร้องบอกให้รถจอดหยุดลุกขึ้น ลีหน้าตื่นตระหนก รื้อนรอนจะลงจากรถให้ได้

“เฮ้ นี่มันไม่ใช่ป้ายรถเมล์นะคุณ”

คนขับเตือน แต่แม็กซ์ไม่ฟัง ทูบประตูปังๆ จนคนขับต้องเปิดให้ลงจนได้ จากนั้นเขาก็วิ่งหนีตั้งตามใครคนหนึ่งไป คนบนรถพากันส่ายหัวคิดว่าชายหนุ่มคนนั้นคงสติไม่ดีแน่

“อลิซ!” แม็กซ์วิ่งไล่ตามผู้หญิงที่เขาเห็นจากบนรถ แต่เธอไม่ยอมหยุด กลับเดินเร็วขึ้นด้วยซ้ำ

แม็กซ์เร่งฝีเท้า ไล่กวาดไปจนทันกัน

“หยุดก่อนอลิซ” เขาเข้าไปคว้าตัวเธอไว้ ดึงไหล่ให้เธอหันมา เมื่อเห็น

หน้าซัดแมกซ์ก็ชะงัก...

นี่ไม่ใช่ลิตซ์!

“อะไรกันคะ” หญิงสาวผู้นั้นมีสีหน้าตื่นตกใจ... จู่ๆ มีผู้ชายแปลกหน้าวิ่งตามมา ช้ายังถูกเนื้อต้องตัว ท่าทางของเขาน่ากลัวไม่ใช่หน่อย

“เฮ้! ทำอะไรนะคุณ” ผู้ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาแทรก เป็นพลเมืองดีที่เดินผ่านมาเห็นท่าทางของสองหนุ่มสาวริมถนนแล้วอดสงสัยไม่ได้

“คุณรู้จักเขาเหรอ” ชายผู้นั้นหันไปถามหญิงสาวที่ทำหน้าตื่น

หญิงสาวส่ายหน้า หันมามองแมกซ์ด้วยท่าที่หวาดระแวง

แมกซ์ได้สติ รีบปล่อยมือจากไหล่เธอ

“ผมขอโทษครับ ผมจำคนผิด” เขาบอกด้วยน้ำเสียงผิดหวัง และค่อยๆ ก้าวถอยออกมา ผู้หญิงคนนั้นมองจากด้านข้างคล้ายอลิเซียมากเหลือเกิน...แต่ก็ไม่ใช้

แมกซ์ไม่ขึ้นรถประจำทางอีก เขาเดินไปเรื่อยๆ มองหาอลิเซียไปด้วยขาทั้งสองข้างพาเขาเดินกลับมาที่หน้าอพาร์ทเมนต์เมื่อไรไม่รู้ตัว ถ้าเพื่อนบ้านไม่ร้องทัก แมกซ์ก็คงเดินเลยไปแล้ว

แมกซ์ตัดสินใจยุติการค้นหาอลิเซียแต่เพียงเท่านั้น...หยุดสำหรับวันนี้เท่านั้น พรุ่งนี้เขาจะรีบออกไปหาเธอแต่เช้า อาการบาดเจ็บของแมกซ์ดีขึ้น แขนเริ่มขยับได้คล่องแล้ว พรุ่งนี้คงพอจะขับรถไปตระเวนหาดูเองได้ ไม่ต้องพึ่งรถประจำทางอย่างสามวันที่ผ่านมา

แมกซ์เปิดประตูเข้าไปในห้องอลิเซีย ได้เห็นข้าวของของเธอก็พอให้คลายคิดถึงลงไปได้บ้าง ชายหนุ่มทรุดตัวนั่งลงบนโซฟาอย่างอ่อนแรง จังหวะนั้นโทรศัพท์ดังขึ้นพอดี แมกซ์รีบลุกไปรับ

“ฮัลโหล”

เขาหวังให้เป็นอลิเซียโทร. มา...ได้โปรดเป็นอลิเซียด้วยเถอะ

“นั่นแมกซ์ใช่ไหม”

แมกซ์ห่อไหล่อย่างผิดหวังเมื่อเสียงที่ดังมาตามสายเป็นเสียงผู้ชาย

เมื่อไม่ใช่อลิเชีย แมกซ์ก็เริ่มสงสัยว่าเป็นใคร ทำไม่ถึงรู้ว่าคนรับเป็นเขา แสดงว่าต้องเป็นคนรู้จักกัน แต่ไม่ใช่เสียงเพื่อนของเขาแน่

“นั่นใคร”

“อะไรกัน ไม่ได้เจอกันไม่กี่เดือน จำเสียงผมไม่ได้แล้วหรือ”

แมกซ์เริ่มรู้สึกคล้ายคลึงคล้อยคลา พอนึกได้ก็สิ้นไปทั้งตัว

“เกรย์สัน!”

อีกฝ่ายหัวเราะมาตามสาย เป็นเสียงหัวเราะที่บาดใจคนฟัง

“เข้าไปหน่อยนะ แต่ก็ยังดีที่นึกได้”

“โห. มาทำไม” แมกซ์กระซอกเสียงถาม ขบขระมแน่น

“ผมบอกคุณแล้วใช่ไหม ว่าสักวันอลิเชียต้องกลับมาหาผม” เกรย์สัน พุดด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน

แมกซ์ซาไปทั้งตัว

“หมายความว่ายังไง อลิเชียอยู่กับนายหรือ” เขาถามเสียงลั่น

“ผมเตือนคุณแล้วนะแมกซ์ แต่คุณไม่เชื่อตัวเอง ที่นี้จะมาว่าอะไร ผมไม่ได้ เพราะเธอเป็นฝ่ายมาหาผมเอง”

“ไม่จริง ฉันไม่เชื่อ” แมกซ์สวนทันควัน มั่นใจว่าเกรย์สันโกหก เพราะผู้ชายที่ปรากฏตัวในกล้องวงจรปิดพร้อมอลิเชีย รวมถึงคนในรูปที่ชัดเจนนี้ แอบถ่ายไว้ได้ไม่ใช่เกรย์สัน

แต่เดี๋ยว...หรือว่าจะเป็นคนของเกรย์สัน เกรย์สันส่งคนมาพาตัว อลิเชียไปอย่างนั้นหรือ...แมกซ์เริ่มสับสน

“เชื่อไม่เชื่อก็เรื่องของคุณ” เกรย์สันไม่เง้อให้เชื่อ แล้วชิงวางสายไป
ดี๊ดี

“เดี๋ยว!” แมกซ์ร้องเรียกแต่ไม่ทัน สัญญาณตัดไปแล้ว ร่างกายของ ชายหนุ่มสั่นสะท้าน

อลิเชียกับเกรย์สัน...เป็นไปได้หรือ

“แมกซ์ อยู่ในนี้หรือเปล่าคะ” จูเลียเคาะประตูห้อง หลังจากลองไปเคาะเรียกที่ห้องแมกซ์แล้วไม่มีใครมาเปิด เธอจึงเดาเอาว่าเขาอาจจะอยู่ในห้องตรงข้ามกัน

แมกซ์ไม่ได้ล็อกประตูห้องอิตาลี จูเลียจึงถือวิสาสะเปิดเข้าไปเอง เธอเห็นเขายืนอยู่ข้างโซฟา เธอยิ้มทักทายแล้วเดินเลยไปที่โต๊ะอาหารเพื่อนำถุงเสบียงไปวาง

“เป็นยังไงบ้างคะแมกซ์ วันนี้ไปหาอิตาลีที่ไหนมาบ้าง ฉันฝากเด็ก ๆ ไว้กับพี่เลี้ยง ให้ฉันช่วยขับรถออกตามหามะคะ ยังมีเวลาอีกสองสามชั่วโมงก่อนจะมีด”

เธอเสนอตัวช่วยเหลือ แทนที่จะมีคำตอบจากแมกซ์ จูเลียกลับได้ยินเสียงโครมครามตามมาแทน เธอรีบหันขวับไปดู แล้วก็ต้องเบิกตาโพลงกับภาพตรงหน้า

“แมกซ์!”

๑

หกเดือนก่อนหน้านั้น...

ชายหนุ่มร่างลั่นทดยืนมองกลุ่มชายฉกรรจ์หกคนวิ่งวนไปทั่วสนาม บาสเกตบอลขนาดย่อม มีห่วงเพียงฝั่งเดียว ผลัดกันแย่งชิงลูกบอล หลบหลีกฝ่ายตรงข้ามเข้าไปทำแต้ม... กระนั้นกระแวงคล่องแคล่วกันทุกคน

“ทางนี้แมกซ์” ชายหนุ่มคนหนึ่งชูมือเรียกหาลูกบอลจากเพื่อน

แมกซ์เงยหน้ามองหาฝ่ายเดียวกัน รोजหวั่นหวะฝ่ายตรงข้ามเพลิงพลัง้าโยนบอลข้ามศีรษะคนทั้งหมดไปเข้ามือจอช จอชพลิกบอลในมือ ย่อเข้าส่งลูกบอลลอยหรือมุดลงไปในช่วงตาข่ายอย่างแม่นยำ เรียกเสียงร้องไชโยจากเพื่อนอีกสองคนในทีม

“วู้!”

ทีมตรงข้ามพากันส่ายหัว เพราะพลาดทำอีกจนได้... ระหว่างที่ฝ่ายทำคะแนนกำลังคึก แดเนี่ยลเหลือบไปเห็นใครคนหนึ่งยืนมองพวกเขาอยู่นอกรั้วตาข่าย

“เฮ้ มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่า”

หนุ่มๆ อีกห้าคนหันไปดูตามแดเนียล ผู้มาใหม่ตกเป็นเป้าสายตา
ของทุกคน

“สวัสดีครับ” เจสันยิ้มแก้มแก้อ ชยับเข้าไปทักทายชายหนุ่มทั้งหกคน

“ผมมาหาหัวหน้าออร์ริสครับ” เขาแจ้งจุดประสงค์ ก่อนแนะนำตัวว่า
“ผม เจสัน เพียร์ซ ครับ เป็นนักผจญเพลิงฝึกหัดสังกัดกองรถดับเพลิง ๔๒”

“อ้อ เด็กใหม่นี้เอง” แมกซ์ชยับเข้ามาเกาะตาชาย มองเด็กใหม่ด้วยความ
ความสนใจ

“หน่วยก้านเข้าที่นี้หว่า” เควินสำรวจหัวจดเท้า วิจารณ์ด้วยน้ำเสียง
สัพยอก

เจสันยืนเกร็ง ยังไม่กล้าพูดจาเล่นหัวกับใคร แม้ทุกคนในสนามจะยิ้ม
ให้เขาอย่างเป็นมิตรก็ตาม

“แล้วนั่น ผู้หญิงคนแรกของเราหรือเปล่า” แมกซ์พยักพเปิดไปตรง
ทางเข้า มีผู้หญิงอีกคนหอบกระเป๋าเดินเข้ามาในตรอกข้างอาคาร

ทุกสายตาเปลี่ยนไปจับจ้องหญิงสาวผู้มาใหม่แทน...เธอเป็นหญิงสาว
ร่างสูงโปร่ง ไหล่กว้าง เลื้อยดีพอดิตัวนั้นรัดรีงให้เห็นกล้ามเนื้อที่ตันแขน
เด่นชัด ผมสีน้ำตาลทองถักเป็นเปียเดี่ยวไว้หลวมๆ ทำทางเธอคล่องแคล่ว
พอดัว

“สวัสดีค่ะ ฉันไม่ได้มาสายใช่ไหม” เธอถามด้วยอาการชัดเจนเล็กน้อย
พร้อมโปรยยิ้มทักทายทุกคน

พวกหนุ่มๆ เบียดกันไปมา แย่งชิงพื้นที่เข้ามาแนะนำตัวก่อน...เควิน
เป็นผู้ชนะ

“เควิน เลสเตอร์ ครับ” หนุ่มผิวสีจิกยิ้มแนะนำตัว

เธอกลั้นยิ้มกับท่าทางของพวกหนุ่มๆ แล้วยื่นมือออกมา แนะนำตัว
อย่างเป็นทางการว่า

“ซิดนีย์ วิทเธอร์ ค่ะ ฉันเป็นนักผจญเพลิงฝึกหัดสังกัดกองรถดับไฟ

ถึงรู้มาก่อนแล้วว่าจะมีผู้หญิงเข้ามาทำงานในกะของพวกเขา แต่พวกหนุ่มๆ ก็ยังอดตื่นเต้นกันไม่ได้ ผิวปากกระรีน เก็บอาการไว้ไม่อยู่ คนที่ล้ำรวมที่สุดต้องคอยกระทุ้งคอกเตือนให้คนอื่นๆ อยู่ในอาการสงบ

“ยินดีต้อนรับสู่สถานีของเรา หัวหน้าอยู่ข้างบนนะ รอพวกคุณอยู่ขึ้นไปสิ” จอชทำหน้าที่ชี้ทางให้ห้องใหม่

เจสันกับซิดนีย์เดินตามเขาเข้าไปในสถานี คนอื่นๆ ททยอยเดินตามเข้ามา

ทันใดนั้นเอง...เสียงบางอย่างก็ดังขึ้น!

ออด...ออด...ออด...ออด...

“ตึกไฟไหม้ ๔๖๕ ถนนออร์ลินส์..เรียก เอนจิน ๔๒ ทรัค ๓ รถพยาบาล ๔๓ สควอด ๑” เสียงสั่งการดังมาจากลำโพงทั่วสถานี

เสียงออดที่ดังขึ้นทำเอาเจสันกับซิดนีย์สะดุ้ง ยืนขาตาย ทำอะไรไม่ถูก ผิดกับพวกรุ่นพี่ที่ซบเซาคล่องแคล่วตอบรับเสียงสัญญาณอย่างรวดเร็ว พวกที่พักผ่อนอยู่ชั้นบนกระโดดรูดเสาลงมา ทุกคนกระจ่ายไปหยิบสัมภาระ เปลี่ยนรองเท้า เปลี่ยนชุดกันข้างรถดับเพลิง พรีบตาเดี่ยว ก็วิ่งขึ้นไปประจำรถตามสังกัดของตนเองเป็นที่เรียบร้อย

จอช แซนนอน, แมกซ์ ฟาร์เรย์, แดเนี่ยล เอเวอร์รี่ สังกัดกองรถบันได วิ่งไปขึ้นรถติดสติเกอร์ ‘Truck 3’ ส่วนพวกสังกัดกองรถดับเพลิง แยกไปขึ้นรถ ‘Engine 42’ หนึ่งในนั้นคือ เควิน เลสเตอร์ เขาถูกเด็กใหม่สองคนเข้ามาขวางทาง

“ผู้หมวดครับ แล้วพวกผมล่ะ” เจสันถามอย่างทำอะไรไม่ถูก

ทุกคนกำลังวิ่งวุ่นทั่วสถานี พวกที่สังกัดกองรถพยาบาลวิ่งไปขึ้นรถพยาบาลหมายเลข ๔๓ เรียบร้อยแล้ว พวกที่มิกซ์หน่วยพิเศษวิ่งไปขึ้นรถ ‘Squad 1’ รถทั้งสี่คันเตรียมพร้อมออกปฏิบัติการ

“ได้เวลาฝึกงานแล้ว ไปหยิบชุดของพวกนายแล้วตามมา” เควินบอกเร็วเร็ว

เจสันกับซิดนีย์หันมามองกันตาปริบๆ อย่างงุนงง จนเมื่อได้ยินเสียงใครสักคนตะโกนแรงให้ขยับนั่นแหละ เด็กใหม่สองคนจึงรีบวิ่งไปหยิบชุด ไม่มีเวลาแม้แต่สวมใส่ให้เรียบร้อย เพราะคนขับบีบแตรเร่งแล้ว พวกเขาแยกย้ายไปตามสังกัดของตน ซิดนีย์วิ่งไปขึ้น 'Truck 3' เจสันวิ่งไปขึ้น 'Engine 42' แล้วรถทั้งสี่คันก็แล่นออกจากสถานี เปิดเสียงไซเรนดังไปทั่วละแวกนั้น

ณ จุดเกิดเหตุ...

ไมเคิล นอร์ริส หัวหน้าหน่วยดับเพลิงรีบลงจากรถ มองไปรอบอาคาร ประเมินสถานการณ์เบื้องต้นอย่างรวดเร็ว อาคารที่กำลังถูกเปลวเพลิงลามเลียไปทั่วเป็นอพาร์ตเมนต์ที่อยู่อาศัย ความสูงระดับห้าชั้น ต้นเพลิงอยู่ที่ชั้นสี่ ผู้คนชั้นล่างส่วนใหญ่อพยพออกมาแล้ว

ไมเคิลสั่งการผ่านวิทยุสื่อสารว่า “ขอสายสูบลมสองนิ้วครึ่งสองอันที่ด้านหน้า...แซนนอนส่งคนขึ้นไประบายหลังคาด้วย...”

สมาชิกกองรถบันไดลงมาจาก 'Truck 3' มีสมาชิกอยู่ทั้งหมดสี่คน ร้อยโท จอช แซนนอน สั่งให้ลูกทีมกดปุ่มบังคับบันได เลื่อนวางตำแหน่งตรงจุดที่ต้องการ ก่อนที่เขาจะสั่งให้แดเนียลกับซิดนีย์ขึ้นไปบนหลังคาอาคาร

“กรรยากับลูกสาวผมอยู่ข้างใน ช่วยพวกเขาด้วย ได้โปรด” ชายผู้หนึ่งตรงเข้ามาอ้อนวอนที่หน้าดับเพลิง

ไมเคิลปลอบว่า

“ตั้งสติไว้นะครับ พวกเรากำลังช่วยเหลือทุกคนอย่างเต็มความสามารถ” พุดปลอบใจได้แค่นั้น เขาก็จำเป็นต้องบอกให้ลูกทีมกันญาติผู้ประสพภัยออกไปก่อนเพื่อไม่ให้กีดขวางการทำงานของเจ้าหน้าที่

ไมเคิลงยหน้าดูจอชกับแมกซ์ไต่บันไดตามเพื่อนสองคนแรกขึ้นไป จอชกับแมกซ์จะแยกย้ายไปปฏิบัติภารกิจค้นหาและช่วยชีวิตผู้ประสพภัย

ที่ยังคงติดอยู่บริเวณชั้นสี่และห้า

“มีใครอยู่ในนี้ไหม ส่งเสียงด้วย” เสียงเรียกของจอซดังแข่งกับเสียงเครื่องเรือนทำจากไม้ที่กำลังปะทุไหม้ เปลวเพลิงลุกโชติช่วงไปทั่ว

เรียกอยู่อีกสองสามที่จึงมีคนขวานรับ

“อยู่นี่ค่ะ ช่วยเราด้วย”

สองหนุ่มนักผจญเพลิงรีบออกค้นหาตามเสียงทันที พวกเขาพบหญิงสาวกอดเด็กหญิงตัวน้อยไว้แนบอก นั่งขัดตัวลั่นกๆ อยู่มุมห้อง ควันโฆมงโอบล้อมรอบตัว

แมกซ์รีบวิทยุรายงานไปที่หน่วยบัญชาการด้านล่างว่า “พบผู้หญิงหนึ่ง เด็กหนึ่ง ที่ชั้นห้า”

ไมเคิลบอกรับทราบ จอซเข้าไปประคองสองแม่ลูก แบ่งออกซิเจนของเธอให้ทั้งคู่สุดท้ายใจ แล้วหันมาบอกแมกซ์ว่า

“ฉันจะพาสองคนนี้ออกไปเอง นายรีบค้นหาคนอื่นต่อเถอะ”

แมกซ์พยักหน้ารับทราบ ก่อนวิ่งออกไปจากห้อง มองหาเส้นทางปลอดภัยที่จะลงไปค้นหาผู้ประสบภัยบนชั้นต้นเพลิง ระหว่างนั้นจอซประคองสองแม่ลูกไปที่บันได วิชยุบอกหัวหน้าว่าเขาจะอุ้มเด็กไต่ลงไป

ไมเคิลบอกรับทราบ และวิทยุถามไปทางทีมบนหลังคาว่าระบายอากาศไปถึงไหนแล้ว

“เป็นยังไงบ้างเอเวอร์รี่”

“ทรีค ๓ ถึงหน่วยบัญชาการ ผมจะเปิดสกายไลต์ทางทิศตะวันตกนะครีป” แดเนี่ยล เอเวอร์รี่ รายงาน

“รับทราบ” ไมเคิลแหงนดูทิศทางเปลวไฟและควัน เมื่อแดเนี่ยลจัดการเปิดช่องกระจกระเบียงบนหลังคา

“เยี่ยมเลยเอเวอร์รี่ ตำแหน่งนั้นระบายควันได้ดี” ไมเคิลฟังพอใจกับการระบายอากาศ เขาก็ลงอ่านแปลนอาคารอย่างละเอียดถี่ถ้วนเพื่อวางแผนหาช่องทางอพยพของผู้ประสบภัยและลูกทีมของเขาเอง

ด้านในอาคาร นักดับเพลิงหน่วยค้นหาและช่วยชีวิตยังคงปฏิบัติภารกิจค้นหาผู้ประสบภัยที่อาจติดค้างอยู่ภายใน

“เจ้าหน้าที่ดับเพลิงครับ มีใครอยู่ในนี้ไหม ส่งเสียงด้วย” แมกซ์ตะโกนก้อง สอดสายสายตามองหาทั่วห้อง แมกซ์ไม่เห็นใคร แต่ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างดังแว่วมาจากใต้ซากรั๊กหักพัง

นักผจญเพลิงหนุ่มคุกเข่าลงแนบแก้มกับพื้น มองผ่านเข้าไปในช่องเล็กๆ เห็นปลายรองเท้าของใครคนหนึ่ง ดูจากขนาดแล้ว...ไม่ใช่รองเท้าผู้ใหญ่แน่

“เฮ้ ว่างเจ้าหนู”

เขาเห็นตัวแล้ว...เด็กชายอายุไม่น่าจะเกินเจ็ดขวบนั่งซุกตัวอยู่ในช่องนั้น ซากที่หักพังลงมาทำมุมกับผนังห้องเกิดเป็นช่องสามเหลี่ยมเล็กๆ พอให้เจ้าตัวเล็กใช้เป็นที่หลบซ่อนตัว ไม่รู้ว่าเด็กมุดเข้าไปหลังจากของพวกนั้นพังลงมาแล้ว หรือว่าเด็กอยู่ตรงนั้นขณะที่มันพังลงมา ถ้าเป็นประการหลังก็นับว่าเด็กโชคดีมาก

“ฉันเป็นเจ้าหน้าที่ดับเพลิงนะ ออกมาหาฉันเร็ว ฉันจะพาออกไปจากที่นี่”

เด็กน้อยน้ำตานองหน้า สายหน้าไปมา ขดตัวหนีมือของแมกซ์ที่พยายามจะเอื้อมเข้าไปหา ช่องเล็กเกินกว่าแมกซ์จะเข้าไปได้ และเขาไม่กล้าเรียกพวกนี้ เพราะกลัวมันพังครืนลงมาทับตัวเด็ก

ระหว่างที่แมกซ์กำลังเก้ยกกล่องมาให้เด็กออกมา มีเสียงโครมครามดังขึ้น ดูเหมือนจะมาจากชั้นบนสุด แมกซ์รีบวิงวอนถามว่า “เกิดอะไรขึ้น”

“หลังคาถล่ม เอเวอร์รี่ตกลงไป” จอช แซนนอน ตอบกลับมา

แมกซ์เป็นห่วงเพื่อน แต่เขาทิ้งเด็กไม่ได้และคิดว่าทางนั้นคงมีคนช่วยดูแลเฝ้าอยู่แล้ว เขาก็มลงไปหว่านล้อมเด็กชายต่อ แต่ทำอย่างไรเด็กก็ไม่ยอมเชื่อใจเขา แมกซ์ยืนขึ้น มองกองซากปรักหักพัง ประเมินดูว่าพอจะเคลื่อนย้ายตรงไหนได้บ้าง เพื่อขยายช่องว่างให้กว้างพอที่เขาจะมุดเข้าไป

พาเด็กออกมาได้

“เฮ้ พาร์เรย์ มัวทำอะไรอยู่ แซนนอนพาเอเวอร์รี่ออกมาได้แล้วนะ”
เสียงหัวหนาดังแว่วเข้ามาในวิทยุสื่อสาร แมกซ์รีบรายงานกลับไปที่

“เด็กไม่ยอมออกมาครับ ผมเข้าไปเอาตัวไม่ได้”

แมกซ์เริ่มกังวล ไฟลามเลียมาใกล้เขากับเด็กน้อยเข้าทุกที และทางออก
ก็ถูกบีบให้แคบลงเรื่อยๆ ไฟเกือบจะล้อมไว้ทุกทิศทางแล้ว

“หนู ฉันชื่อแมกซ์นะ แมกซ์ พาร์เรย์ หนูล่ะ ชื่ออะไร” เขาพยายาม
ตั้งสติ ก้มลงคุยกับเด็กอีกรอบ แต่ไม่ประสบความสำเร็จ

“เด็กไม่ยอมตอบอะไรเลย ช่วยหาญาติเด็กให้ที อายุรวรหกิจเดชว
ดมบลอนด์ ใส่เสื้อสีน้ำเงินกางเกงยีน” เขารายงานหน่วยบัญชาการ

พวกข้างนอกได้รายละเอียดก็หายไปพักหนึ่ง ก่อนจะกลับมาอีกที
พร้อมกับข่าวดี พอให้แมกซ์ใจชื้นขึ้น

“เจอแม่ของเด็กแล้ว” ไม่เคลือบอก

“เธอชื่ออะไร”

“เกรซ”

“แล้วลูกของเธอล่ะ ชื่ออะไร” แมกซ์รีบถาม แว่วเสียงเกรซเข้ามา
ในวิทยุด้วย

เสียงของผู้เป็นแม่ทำให้หนูน้อยตื่นตัวขึ้นมาทันที แมกซ์รับฟังข้อมูล
ก่อนจะก้มลงคุยกับเด็กอีกครั้ง

“โอเค ไบรอัน ฉันเพิ่งได้คุยกับเกรซ แม่ของเธอ แม่รอเธออยู่
ข้างล่าง เกรซบอกให้เธอไปกับฉัน”

“แม่บอกเธอ” เด็กน้อยได้ยินคำพูดของแม่ไม่ชัดเจนนัก แต่จดจำ
ได้ว่าเป็นเสียงแม่ของเขาแน่นอน

“ใช่ เร็วเข้า เรามีเวลาไม่มากแล้ว”

เมื่อได้รับคำอนุญาตจากแม่ เด็กน้อยก็รีบคลานออกมา แมกซ์รับตัว
ไว้ ถอดหน้ากากของเขาให้เด็กใส่ แล้วรีบอุ้มเด็กวิ่งออกจากห้องนั้น

“ออกมาได้แล้วฟาร์เรย์ นายอยู่ในนั้นนานเกินไปแล้ว” หัวหน้าเร่งอีก แมกซ์ที่เหลือซ้ายแลขวา คำนวณขมไปทั่ว ยากแก่การมองเห็น โชคดีที่นักผจญเพลิงทุกคนต้องเรียนรู้รูปแบบแปลนอาคารภายในเมืองของตัวเองมาก่อนแล้ว ถึงแม้จะมีรายละเอียดต่างกันไปบ้าง แต่ส่วนใหญ่แล้วจะมีโครงสร้างคล้ายๆ กัน

แมกซ์วิหคขอลเส้นทางอพยพ พวกเขาข้างล่างบอกทางจนแมกซ์พาเด็กมาถึงบันไดที่เลื่อนมารับตรงชั้นสี่ได้สำเร็จ แมกซ์เป็นคนอุ้มเด็กลงมาเอง ทุกคนพากันโล่งใจ ปฏิบัติการค้นหาช่วยชีวิตประสบความสำเร็จไปด้วยดี หลังจากนั้นก็เหลือแต่ปฏิบัติการดับไฟ ซึ่งไม่เคิลค่อนข้างหนักใจ ขณะนี้พวกเขายังคงควบคุมเพลิงไม่ได้เลย

“โอ้ ไบรอัน ขอขอบคุณพระเจ้า” เกรซวิ่งเข้าไปคว้าตัวไบรอันมากอดแนบอก ทันทีที่แมกซ์อุ้มตัวเด็กชายลงมาถึงพื้นดิน

“ให้ฉันตรวจหน่อयนะจ๊ะ” เจ้าหน้าทีกู้ชีพเข้ามาขอตรวจดูอาการเด็ก เกรซยอมส่งตัวลูกชายให้ แต่ยังคงตามประกบไม่ห่าง

“อลิเซียละ ทำไมเธอถึงทิ้งลูก เธอหนีเอาตัวรอดไปคนเดียวเธอ” เกรซใช้มือเช็ดคราบเขม่าที่เประอะเปื้อนใบหน้าลูกชาย ปากพร่ำร้องอย่างเสียดาย

แมกซ์ไต่ยีนประโยคนั้นก็รู้สึกสะดุดหู รีบเดินตามมาถาม

“ใครคืออลิเซีย”

“เพื่อนบ้านของฉันนะค่ะ ฉันจ้างเธอเป็นพี่เลี้ยงเฉพาะกิจ วันนี้ฉันมีธุระ” เกรซตอบ

แมกซ์ใจหายวาบขึ้นมาทันที

“คุณเห็นเธออยู่นอกอาคารไหม” เขารีบถาม

เกรซมองไปรอบๆ เพื่อนบ้านร่วมอพาร์ทเมนต์ของเธอกำลังยืนมองทรัพย์สินของตัวเองทั้งพินาศด้วยสภาพล้มทั้งยืน หลายคนกรีดร้องระงมหลายคนนิ่ง มีแต่น้ำตารินไหล แต่ในนั้นไม่มีอลิเซียเลย

“ไม่ค่ะ ไม่มี” เกรชตอบหลังมองดูจนแน่ใจ
แมกซ์รู้สึกหงุดหงิดใจพิกล
“ไปรออัน หนูรู้ใหม่ว่าอลิเซียอยู่ไหน” เขาก็ลงคุยกับเด็กซึ่งกำลัง
ได้รับการปฐมพยาบาล

ไปรออันไม่ตอบ แต่ชี้เข้าไปในอาคาร
แมกซ์ใจหล่นไปกองที่ตาดำมืด... รีบวิทญูถามทุกหน่วยว่า “ยังมีคนติด
อยู่ในนั้น ผู้หญิงชื่ออลิเซีย มีใครเห็นไหม”
“ชั้นไหน” ไม่เคล็ดถามกลับมา
“น่าจะยังอยู่บนชั้นสี่ครับ” แมกซ์ตอบก่อนตัดสินใจว่า “ผมจะกลับ
เข้าไป”

แมกซ์วิ่งกลับขึ้นไปบนบันได ไม่เคล็ดรีบสั่งการบอกให้คนอื่นๆ ตามไป
เป็นกำลังเสริม เพราะว่าแมกซ์ต้องการความช่วยเหลือ

แมกซ์กลับมาที่ชั้นต้นเพลิงอีกครั้ง เวลานั้นสภาพทั้งชั้นแย่กว่าเดิม
เปลวเพลิงครอบคลุมพื้นที่เกินกว่าครึ่งแล้ว

“อลิเซีย ได้ยินผมไหม คุณอยู่ในนี้รึเปล่า” เขาตะโกนเรียกหาผู้หญิง
ที่ชื่ออลิเซีย ไม่มีเสียงตอบรับ แต่แมกซ์สังเกตเห็นว่าเธอน่าจะยังอยู่ในนี้

เขาตัดสินใจกลับไปยังจุดที่พบตัวไปรออัน และได้ค้นหาบริเวณนั้น
ในที่สุดเขาก็พบร่างบางนอนคว่ำอยู่

“อลิเซีย!” แมกซ์รีบรุดเข้าไปดู วางขานลงกับพื้น แล้วพลิกตัวเธอ
ขึ้นมา

“เจอตัวแล้ว เธอไม่ได้สติ มีเลือดออกที่ศีรษะ” เขารีบรายงานผ่าน
วิทยุไปยังหน่วยบัญชาการ ก่อนจะหันมาดูอาการคนเจ็บ

“อลิเซีย”

เธอค่อยๆ ลืมตาขึ้นเล็กน้อย แสดงอาการรับรู้

“ไปรออัน...” นั่นคือคำพูดแรกที่เธอเปล่งออกมา

แมกซ์รีบบอกว่า “เด็กปลอดภัยอยู่กับแม่แล้ว เหลือแต่คุณ ผมจะ

พาคุณออกไปนะ”

คนเจ็บมองตาปริ้อ

“เธอมีบาดแผลที่ศีรษะ น่าจะโดนอะไรหล่นใส่ ยิ่งพอมีสติอยู่” แมกซ์รายงานอาการบาดเจ็บของเธอลงไปอีกครั้ง เพื่อที่หน่วยกู้ชีพจะได้เตรียมการปฐมพยาบาลได้เลย

ระหว่างที่แมกซ์รายงาน อลิเซียก็เบิกตาโพลง มองขึ้นไปบนเพดานเหนือศีรษะของพวกเขาทั้งสอง...มีอะไรบางอย่างกำลังจะร่วงลงมา!

“ระวัง!” เธอพยายามเปล่งเสียงเตือนภัย ดังที่สุดเท่าที่จะทำได้ในสภาพร่างกายเช่นนั้น

แมกซ์แหงนหน้าขึ้นไปมองทันที ภาพแรกที่เขาเห็น แมกซ์ไม่แน่ใจว่ามันเป็นอะไรด้วยซ้ำ เขายกแขนขึ้นไปยันมันไว้ตามสัญชาตญาณไม่ให้ตกลงมาใส่ตัวเขาและอลิเซีย ถึงเพิ่งรู้ว่ามันหนัก...หนักมาก

ใบหน้าแมกซ์เปลี่ยนเป็นสีแดงกำกวม!

อลิเซียกลืนน้ำลายฝืดคอ มองเขากันก่อนไม้ขนาดใหญ่ไว้ แขนของเธอสิ้นระริก เธออยากลุกขึ้นไปช่วย แต่ขยับตัวไม่ไหวเลย ร่างกายเธอซาไปทั้งแถบ เธอกับเขาสบตากัน แมกซ์เห็นความหวาดกลัวฉายชัดในดวงตาของเธอ

ชายหนุ่มกัดฟันบอกว่า “ไม่ต้องกลัวนะ ผมไหว”

เขายันก่อนไม้ไว้สุดกำลัง ลองแหงนมองขึ้นไปแวบหนึ่ง เห็นแล้วว่ามันมีขนาดใหญ่มาก เขาทิ้งมันลงตอนนี้ไม่ได้ เพราะถ้าปล่อยลงไถ่ๆ ก็คงจะไม่พ้นร่างกายของอลิเซียที่นอนเหยียดยาวอยู่ ถ้าจะปล่อย ก็ต้องปล่อยให้พันธर्मี่ตรงนี้ไปพอสมควร ซึ่งนั่นหมายถึงต้องใช้พลังกำลังมหากาลในการโยนมันออกไปให้พ้นทาง

หนุ่มนักผจญเพลิงตั้งสติ รวบรวมพลังกำลัง ตลอดเวลาอลิเซียกะพริบตามองเขาอยู่ตลอด แม้ภาพตรงหน้าจะพร่าเลือน แต่เธอรู้ว่าเขาพยายามดันไม้ท่อนนั้นออกไป

และแม็กซ์ก็ทำสำเร็จ!

เขาผลักท่อนไม้ออกจากตัวเขาและผู้ประสพภัยจนได้ นักผจญ-
เพลิงหนุ่มเป่าปากอย่างโล่งอก หันมายิ้มให้เธอเป็นเชิงปลอบขวัญ

“เรารีบออกไปจากที่นี่กันเถอะ” เขารู้ว่าเธอยังสะลึมสะลือ เดินไม่ไหว
แน่

แม็กซ์ซ้อนร่างไปรื่องบางขึ้นมา อุ้มเธอฝ่าเปลวไฟลุกโชนไปยังจุดที่
บันไดमारอรับ จอชรออยู่ที่ปลายบันได รับร่างอลิเซียลงไปก่อน จากนั้น
แม็กซ์จึงตามลงมา...เขาออกจากอาคารเป็นคนสุดท้าย

เมื่ออพยพผู้ประสพภัยออกหมดแล้ว ปฏิบัติการจึงมุ่งไปที่การฉีดน้ำ
ดับเพลิง ซึ่งเป็นหน้าที่ของกองรถดับเพลิง ๔๒ เจสันเด็กใหม่ได้หัดจับ
สายสูบน้ำสู้กับไฟในสถานการณ์จริง เขาตื่นตื้นน้ำดู

เมื่อลงมาถึงพื้นดินแล้ว ทีมรถพยาบาลรีบนำเตียงเข็นมารับร่าง
คนเจ็บ จอชวางร่างอลิเซียลงบนเตียง แม็กซ์ไต่บันไดตามลงมา เข้าไปดูการ
ปฐมพยาบาลอย่างใกล้ชิด ไบรอันกับเกรซก็เดินเข้ามาดูด้วย เด็กชายไม่มี
อาการบาดเจ็บอะไรเลย จึงไม่ต้องส่งโรงพยาบาล

“เธออุ้มผมออกมา...” ไบรอันพูด ทำหน้าเศร้าๆ มองไปที่ร่างอลิเซีย
เกรซเพิ่งรู้ เธอนึกว่าอลิเซียทิ้งไบรอัน หนีเอาตัวรอดไปคนเดียว
เสียอีก

แม็กซ์ก้มลงมองเด็กชาย เขาเดาว่าอลิเซียคงจะอุ้มเด็กน้อยออกมา
จากห้อง ระหว่างทางคงเจออะไรหล่นใส่จนสลบไป เธออาจโยนเด็กน้อย
พันรศมีมาได้ก่อน ไบรอันกลัวจึงคลานหลบเข้าไปอยู่ในช่องนั้น เพราะ
สถานที่อยู่ในบริเวณใกล้กัน ถ้าไม่ใช่เพราะความหนาที่บ เขาก็คงเห็นร่าง
อลิเซียตั้งแต่แรก

“เธอกำลังจะถึงมือหมอแล้ว ไม่ต้องห่วงนะไบรอัน” แม็กซ์ลูบหัว
เด็กชาย เขาได้ยินที่มกุฎีพุกยกันว่าต้องส่งอลิเซียไปรักษาตัวต่อที่โรงพยาบาล
แม็กซ์ช่วยทีมกุฎีพุดันเตียงเข็นขึ้นไปบนรถพยาบาล ประตูปิดลง

รพพยาบาลเปิดไซเรนขอทาง ก่อนจะเล่นห่างออกไป แมกซ์ภาวนาให้เธอ
ปลอดภัย เพราะเขาคงทำอะไรมากกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว

หน้าที่ของเขาสิ้นสุดลงตรงนี้

แมกซ์เดินกลับไปจุดบัญชาการ เมื่อเจอเพื่อนร่วมทีมก็รับถาม
“แดเนี่ยลเป็นไงบ้าง”

“ถึงโรงพยาบาลแล้ว คงไม่สาหัสมาก”

แมกซ์พยักหน้าโล่งใจ เยกหน้าขึ้นมองอาคารห้าชั้น

ผู้ประสพภัยที่ยืนอยู่ด้านหลังเจ้าหน้าที่ที่กำลังมองบ้านของพวกเขา
มอดใหม่ไปพร้อมๆ กัน หลายคนร่ำไห้คร่ำครวญ...ชีวิตทั้งชีวิตของพวกเขา
อยู่ในนั้น เจ้าหน้าที่ทุกคนทราบดี และก็ได้พยายามดับไฟอย่างสุดความ
สามารถ แต่บางครั้งมนุษย์ตัวเล็กๆ อย่างพวกเขาก็มีอาจผีกับพลังแห่งไฟ
ได้จริงๆ

“นี่เป็นโรงพยาบาลที่ใกล้สถานีเราที่สุด ส่วนใหญ่ผู้ประสพภัยหรือ
นักผจญเพลิงที่บาดเจ็บในหน่วยของเราก็มักจะถูกส่งตัวมารักษาที่นี่
นั่นแหละ” แมกซ์อธิบายให้นักผจญเพลิงฝึกหัดทั้งสองคนฟัง ขณะเดินผ่าน
ประตูเข้ามาในโรงพยาบาล

ชิตนีย์กับเจสันมองไปรอบๆ สำรวจสถานที่เอาไว้ ไม่น่าจะวันหน้า
พวกเขาคนใดคนหนึ่งอาจถูกหามส่งเข้ามารักษาตัวที่นี่อย่าง แดเนี่ยล
เอเวอร์รี่ ก็ได้

“สวัสดิ์แมกซ์ กะที่แล้วหน้าไม่ใช่เล่นละสิ” พยาบาลสาวสวยคนหนึ่ง
ทักทายแมกซ์อย่างคุ้นเคยกันดี

แมกซ์ยิ้มเหนื่อยๆ ก่อนหันมาแนะนำ

“นี่ เจสัน เพียร์ซ กับ ชิตนีย์ วิทเธอร์ สมาชิกใหม่ของเรา...นี่เคลร์
พยาบาลสาวสวยที่สุดของโรงพยาบาลนี้”

เคลร์หัวเราะคิกคักกับคำล้อเลียน แล้วยื่นมือออกไปทักทายสมาชิก

ใหม่ของสถานีดับเพลิง

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ โชคดีที่คุณเข้ามาเจองานใหญ่พอดี ไม่ต้องถูกพวกนี้รบกวน” เธอปรายตาไปทางแมกซ์อย่างรู้ทัน

แมกซ์ได้ว่า “ใครบอกว่ารบกวนทำได้แค่วันแรกเท่านั้น”

เจสันกับซิดนีย์หันมามองหน้ากัน ไม่รู้ว่าพวกเขาจะต้องเจออะไรต่อไปบ้าง ชักหวาดเสียวขึ้นมาเหมือนกัน

“แต่เนี่ยลเป็นไงบ้าง” แมกซ์ถามต่อ หลังออกเวร เขาตั้งใจมาเยี่ยมเพื่อน เจสันกับซิดนีย์จึงขอติดตามมาด้วย

“หลับอยู่ไม่เป็นอะไรมากหรอก ไล่เผือกสักครึ่งเดือน ถอดเมื่อไหร่ก็คงเดินปร้อ”

แคลร์เดินนำนักผจญเพลิงทั้งสามคนไปยังห้องพักของแดเนี่ยล ระหว่างทางผ่านห้องคนใช้ห้องหนึ่ง แมกซ์เห็นว่าในห้องนั้นมีคนที่เขารู้จักนอนรักษาตัวอยู่ เขาหยุดชะงัก มองผ่านหน้าต่างเข้าไปในห้อง ทำให้คนที่เหลือหยุดตาม

“ผู้หญิงคนนั้น...”

แคลร์มองตามเข้าไปในห้อง

“หนักกว่าคนอื่นนะ แต่ก็ไม่ได้ร้ายแรงอะไร พักฟื้นอีกสักวันสองวัน หมอก็คงให้กลับบ้านได้ แต่จะมีบ้านให้กลับหรือเปล่านั้นสิ” พยาบาลสาวถอนใจในตอนที่เธอทราบจากข่าวว่าพาร์ตเมนต์ที่เกิดเหตุเมื่อวานนี้ มอดไหม้เกือบหมด

แมกซ์หันมามองหน้าคนพูด

“เธอไม่มีญาติมาเยี่ยมเลยเหรอ”

แคลร์ส่ายหน้า ผู้บาดเจ็บคนอื่นๆ ขณะนี้มีญาติมาติดต่อขอเยี่ยมหมดแล้ว เหลือก็แต่คนนี้

“ยังไม่เห็น ถามว่าจะให้ติดต่อใครไหม เธอก็บอกว่าไม่ต้อง”

แมกซ์พยักหน้าเข้าใจ มองเข้าไปในห้องอีกครั้ง อลิเซียนอนนิ่งอยู่

บนเตียง เธอหลับตา คงหลับพักผ่อนอยู่ ได้เห็นว่าเธอไม่เป็นอะไรมาก เขาก็ดีใจ...ความสุขของนักผจญเพลิงอย่างเขาอยู่ที่ตรงนี้...ได้เห็นคนที่ตัวเองเข้าไปช่วยมีชีวิตรอดออกมาอย่างปลอดภัย และจะได้ใช้ชีวิตของพวกเขาต่อไปอีกสิบปี ยี่สิบปี สามสิบปี...

แมกซ์ยิ้มกับตัวเอง มองผู้ประสบภัยอีกคนหนึ่งที่เขาช่วยชีวิตไว้ ผ่านมาแล้วก็คงจะผ่านไปอย่างเช่นคนอื่นๆ แมกซ์ได้แต่อวยพรให้เธอมีชีวิตที่ดี อย่าได้พบเจอเหตุการณ์ร้ายๆ อย่างนี้อีกเลย

เยี่ยมแดเนี่ยลแล้ว แมกซ์พาเจสันกับซิดนีย์ไปกินมื้อกลางวันต่อ โดยเขารับเป็นเจ้าของมือเลี้ยงน้องใหม่เอง แมกซ์รู้สึกถูกชะตากับสองคนนี้ คิดว่าคงจะต้องได้ร่วมงานกันไปอีกยาว และมีประสบการณ์เสี่ยงตายร่วมกันอีกเยอะ เด็กใหม่ฝากฝังตัวกับเขา แสดงว่ามาอย่างน้ำไม่เต็มแก้ว พร้อมที่จะเรียนรู้เปิดใจรับคำสั่งสอนจากรุ่นพี่ นับเป็นการเริ่มต้นที่ดียิ่ง

แมกซ์กลับมาที่อพาร์ทเมนต์ในตอนเย็น มีผู้ฝากข้อความไว้ในโทรศัพท์หนึ่งข้อความ แมกซ์กดเปิดฟัง เป็นเสียงแม่ของเขาเอง ในข้อความไม่ได้บอกอะไรมาก ฟังจบแล้วเขาจึงโทร. กลับ

“ฮัลโหล”

“ผมเองนะครับ”

“เป็นยังไงพ่อตัวดี หายไปเลย” ลอเรนกระซำลูกชาย

“คิดถึงแม่เสมอ วันหยุดหน้าผมจะกลับบ้านนะครับ อยากกินมิตโลฟกับมันฝรั่งบดฝีมือแม่จะแย่” แมกซ์ส่งเสียงออดอ้อนไปตามสายชนิดที่ว่า จะให้ใครที่สถานีได้ยินเสียงแบบนี้ของเขาไม่ได้เด็ดขาด!

“นี่ถ้าแม่ไม่มีสูตรมิตโลฟดีๆ ปีหนึ่งคงจะได้เห็นลูกชายแค่วันขอบคุณพระเจ้ากับคริสต์มาสสินะ” คนเป็นแม่แกั่งประชด ผลที่ได้คือเสียงหัวเราะของลูกชาย

“โอ้ แม่ก็พูดเกินไป”

แม็กซ์อายุสามสิบแล้ว แต่เมื่ออยู่กับแม่เขาก็ไม่ต่างอะไรกับเด็กชายคนหนึ่ง

“แม่เห็นข่าวไฟไหม้ใหญ่ ลูกกับเพื่อนๆ ไม่เป็นอะไรนะ”

เมืองที่แม็กซ์อยู่เป็นเมืองใหญ่ มีข่าวไฟไหม้แทบทุกวันอยู่แล้ว สำหรับคนอื่นคงเห็นเป็นเรื่องธรรมดา หากเหตุไม่ได้เกิดขึ้นในละแวกที่อยู่ของตนเอง คงไม่ค่อยได้ติดตามสนใจกันด้วยซ้ำ แต่สำหรับคนที่มีลูกชายทำอาชีพนักผจญเพลิง ได้ยินข่าวเพลิงไหม้ครั้งใดก็ต้องหันมาให้ความสนใจโทรทัศน์ เร่งเสียงเพื่อฟังรายละเอียดให้ชัดๆ เหตุเกิดที่ใด หนักหนาสาหัสแค่ไหน ที่สำคัญคือ มีนักผจญเพลิงได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตหรือไม่

แม็กซ์รู้ว่าทำให้แม่กังวลอยู่ทุกวัน แต่แม่บอกเสมอว่า หน้าที่กังวลคือหน้าที่ของคนเป็นแม่ ต่อให้ลูกไม่ได้ทำอาชีพนี้ แม่ก็ยังมีเรื่องอื่นให้ต้องกังวลอยู่นั่นเอง

“ปลอดภัยทุกคนครับ”

เท่านี้แหละที่คนเป็นแม่ต้องการ นอกจากลูกของเธออยู่รอดปลอดภัยแล้ว ลอเรนยังสวดมนต์ขอพระผู้เป็นเจ้าช่วยคุ้มครองทีมนักผจญเพลิงทุกคนให้แคล้วคลาดจากภัยอันตรายทั้งปวงเช่นกัน

“ระวังตัวมากๆ นะแม็กซ์ ต้องรักษาชีวิตตัวเองก่อน เราถึงจะไปช่วยคนอื่นได้” เธอย้ำเตือนอีกครั้ง

“ครับแม่”